

Arrest

nr. 341 548 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëliëse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 juni 2025 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juni 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 juni 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer :

Naam: E.

Voornaam: M.

Geboortedatum: (...) 1967

Geboorteplaats: T.

Nationaliteit: Israël

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20.06.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04.02.2025 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, heling, inbreuk op het merkenrecht, bendeforming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Het onderzoek lijkt een criminele organisatie in beeld te hebben gebracht waarvan de deelnemers zich gedurende lange tijd, in georganiseerd verband en in wisselende samenstellingen lijkten te hebben ingelaten met het plegen van tal van wederrechtelijke feiten gaande van : Het verzenden van pakketten met verdovende middelen; het investeren van gelden van vermoedelijk criminele herkomst in onroerend goed; het uitbaten van een winkel in Menen, waar goud vermoedelijk afkomstig van diefstallen lijkt te worden opgekocht, waarbij betrokkene een aansturende rol heeft; het verkopen van hoogwaardige namaak van luxe juwelen.

Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigen ze in hoofde van de betrokkene van een verregaand vervaagd normbesef. Handel in luxueuze vervalste goederen (juwelen en horloges) ondermijnen op ernstige wijze de reguliere markt. Handel in verdovende middelen leidt tot ernstige verslaving en randcriminaliteit en recent ook tot aanslagen in het criminele milieu. De openbare veiligheid komt op ernstige wijze in gevaar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Antwerpen op 07.02.2025. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken.

Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat de betrokkene mogelijks familie (partner en meerderjarige kinderen) heeft in België.

Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet

gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn kinderen inmiddels meerderjarig zijn. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"EERSTE ONDERDEEL

Voorafgaand

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid Verblifswet.

Er wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat:

"1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;"

De motivering stelt dan verder:

"(...)"

Het opleggen van een inreisverbod wordt geregeld in artikel 74/11 van de Verblifswet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Verblifswet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verweerder beslist vervolgens om een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In dit verband motiveert zij dat betrokkene onder aanhoudingsmandaat geplaatst is geweest, voor "feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden". Hiernaast stelt verweerder dat "het onderzoek lijkt een criminele organisatie in beeld te hebben gebracht", en dat "voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigen ze in hoede van de betrokkene van een verregaand vervaagd normbesef". Verder poneert verweerder dan "betrokkene heeft niet getwijfeld de openbare orde te schaden".

Verweerder concludeert dat "gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Artikel 74/11 §1 tweede alinea bepaalt dat zo "1°" van dat artikel van toepassing is, het gaat om een maximumtermijn van drie jaar.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Verblijfwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Verblijfwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Verblijfwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Verblijfwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er kan een inreisverbod van minder dan drie jaar worden gegeven. Drie jaar is een maximumtermijn. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Verblijfwet is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Wat betreft de onderhavige zaak

Verzoeker stelt dat in zijn geval niet afdoende wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

In het voorliggende geval ontbreekt evenwel een duidelijke, specifieke motivering waarom in het geval van verzoeker werd geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar.

De motivering die in dit verband wordt aangevoerd, komt in feite neer op de enkele vaststelling dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek. Op basis daarvan wordt hij geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Verzoeker werd echter nooit veroordeeld voor de feiten waarop verweerder zich beroept om de maatschappelijke impact te onderbouwen.

Het opgelegde inreisverbod en de termijn van drie jaar zijn dan ook uitsluitend gebaseerd op vermoedens. Verweerder stelt expliciet dat het gaat om "feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden".

Verzoeker erkent dat verweerder over een discretionaire appreciatiebevoegdheid beschikt bij het beoordelen van een mogelijk gevaar voor de openbare orde. Deze bevoegdheid ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om tot een redelijke en evenwichtige beoordeling te komen. In casu wordt op loutere grond van het bestaan van een lopend onderzoek, zonder enige veroordeling of concrete elementen die wijzen op een reëel en actueel gevaar, geoordeeld dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder verbindt hieraan bovendien automatisch de toepassing van de maximale termijn. Een dergelijke verregaande conclusie, op basis van beperkte gegevens en zonder enige veroordeling voorhanden, is kennelijk onredelijk en getuigt van een disproportionele omgang met de beschikbare informatie.

Verweerder kan onmogelijk volhouden dat deze motivering in rechte noch in feite afdoende is. Er wordt immers verwezen naar een lopend onderzoek en het mogelijk bestaan van feiten, de loutere aanwezigheid van een onderzoek kan allerm minst verantwoord worden waarom verzoeker de openbare orde in gedrang zou brengen en waarom een inreisverbod met de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoeker werd voor deze feiten niet veroordeeld. De zaak is tot op heden ook niet doorverwezen naar een vonnisgerecht. Het gegeven dat er bepaalde zaken onderzocht wordt, kan onmogelijk voldoende zijn om zulke zware beslissing gedegen te verantwoorden.

Verzoeker werd op 6.06.2025 onder voorwaarden en tegen betaling van een borgsom in vrijheid gesteld. Hij toonde zich bereid de voorwaarden na te leven en meldde zich zoals opgelegd. Hij werd echter weerhouden op 20.06.2025. Na meer dan een maand in het gesloten centrum werd hij overgebracht naar Kosice. Verzoeker heeft steeds duidelijk gemaakt dat hij wilde meewerken aan een vrijwillige terugkeer en heeft geen enkel verzet getoond.

Er moet op individuele basis onderzocht worden of enerzijds de gepleegde feiten alsook het huidige persoonlijk gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verwerende partij gaat in de bestreden beslissing uitermate onzorgvuldig tewerk, door de gehele beslissing te baseren op feiten waarvan verzoekers schuld niet vaststaat. Er kan onmogelijk serieus worden vastgesteld of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De motivering waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar gaat dan ook niet op. De bestreden beslissing is dus onvoldoende gemotiveerd en stelt verzoeker niet in staat te begrijpen waarom hij het voorwerp vormt van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat. Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Verblijfwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden werden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker en de omstandigheden van de zaak aangeduid te worden waarom die drie jaar werd opgelegd. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

TWEEDE ONDERDEEL

De beslissing moet het evenredigheidsbeginsel respecteren, wat vereist is overeenkomstig de gevestigde rechtspraak. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig, minstens manifest onjuist. De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

Verzoeker herhaalt dat gemachtigde geheel geen correcte beoordeling heeft gemaakt over het feit of verzoeker al dan niet de openbare orde zou kunnen schaden. Verweerder voert een aantal feiten aan, waarvoor verzoeker niet schuldig is bevonden. Er is namelijk nog geen sprake van enige veroordeling, waardoor ook verzoeker onschuldig geacht wordt tot het tegendeel bewezen wordt. Dat verweerder een bepaalde discretie heeft bij het uitoefenen van zijn bevoegdheid, neemt niet de verplichting weg om afdoende en juist te motiveren.

Moest verzoeker een dermate gevaar vormen voor de openbare orde, dan had de K.I. hem nooit onder voorwaarden en met borg vrijgelaten. Het is dan ook onmogelijk om met afdoende reden te stellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er is tevens onvoldoende onderzocht of verzoeker een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Volgens het Grondwettelijk Hof en het Hof van Justitie moet er verwezen worden naar de concrete, relevante en bewezen handelingen eigen aan het persoonlijk gedrag van verzoeker gebaseerd. Eenvoudige vermoedens en verdenkingen volstaan niet (GwH 112/2019, B.19.4 en B.54.4 en HvJ c-331/16 en C-366/16 van 02.05.2018).

De beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd. Niet alleen is de materiële motiveringsplicht geschonden; verwerende partij schendt op die manier tevens zijn zorgvuldigheidsplicht.

DERDE ONDERDEEL

De beoordeling van het gezins- en familieleven van verzoeker is onjuist, minstens onvolledig. De motivering van gemachtigde omtrent artikel 8 EVRM steunt niet op alle gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier van verzoeker.

Zoals eerder aangehaald vormt verzoeker een hecht gezin met zijn vrouw en kinderen. Verzoeker is ondertussen ook grootvader van 4 kleinkinderen. Verzoeker woonde met zijn vrouw en kinderen samen. Het centrum van belangen van verzoeker liggen in België.

Er wordt gesteld dat de familiale belangen van verzoeker ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

In casu heeft verwerende partij niet afdoende rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker, noch werd een gepaste evenredigheidstoets uitgevoerd. Verzoeker wordt op basis van vermoedens, omdat hij verdacht wordt van iets, gedwongen drie jaar zijn familieleven en privéleven achter te laten.

Hiernaast dient ook absoluut opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing niet steunt op correcte gegevens. Zo vermeldt verweerder de aanwezigheid van meerderjarige kinderen. Verzoeker is echter ook vader van een minderjarige zoon, met name jongeheer I. Y. E., die in België verblijft met een F+ kaart (stuk 2-3).

Niet enkel steunt de beslissing aldus op vermoedens van schuld, hiernaast steunt de beslissing ook op incorrecte informatie. Verzoeker heeft 4 kinderen, waarvan één van hen minderjarig is. Hiernaast vervult verzoeker de rol van grootvader. Noch van de minderjarige zoon, noch van deze jonge kleinkinderen wiens leven ook zal veranderen door het inreisverbod, wordt ook maar enige melding gemaakt. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist echter dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu ontbreekt dit behoorlijk onderzoek en steunt de gemachtigde zich op onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens. De zorgvuldigheidsplicht wordt hierdoor geschonden. Dat derhalve gedaagde een mogelijke schending van art. 8 EVRM niet heeft kunnen uitsluiten hetgeen een schending van art. 8 EVRM zelve uitmaakt.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden omdat hij meent dat onvoldoende gemotiveerd werd over de duurtijd van het inreisverbod.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een eerste onderdeel van het enig middel stelt verzoeker dat onvoldoende gemotiveerd werd over de termijn van het inreisverbod en dat geen individueel onderzoek zou zijn gebeurd.

In een tweede onderdeel van het enig middel herhaalt verzoeker dat onvoldoende gemotiveerd werd over de termijn van het inreisverbod. Hij stelt dat ten onrechte werd verwezen naar het lopend onderzoek.

Gezien de samenhang van deze beide onderdelen, veroorlooft verweerder het zich om deze gezamenlijk te behandelen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er aan de verzoekende partij in toepassing van art. 74/11, §1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod werd afgegeven omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet besloot dat er aan verzoekende partij een inreisverbod diende te worden betekend omdat er aan verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan in de beslissing dd. 20.06.2025 van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder benadrukt dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris, in onderhavig geval allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Door de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie werd aldus geheel terecht besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies). Terwijl uit de motieven ook zeer duidelijk blijkt waarom tot dergelijke beslissing werd besloten, waarbij de bestreden beslissing zowel in feite als naar recht voldoende gemotiveerd is.

Zie ook:

“Waar de verzoekster stelt dat er niet expliciet wordt verwezen naar de aanvullingen bij de mailberichten van 21 december 2018 en dat er niet wordt toegelicht waarom deze informatie niet aantoonde dat de referentiepersoon het recht op vrij verkeer uitoefende en een gezinsleven met haar heeft opgebouwd of bestendigd, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht - voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 - niet vereist dat de overheid ertoe gehouden is om in een weigeringsbeslissing op elk aangevoerd argument of document afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). De motiveringsplicht reikt overigens niet zo ver dat de gemachtigde de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen.” (RvV nr. 240.770 dd. 14.09.2020)

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

De bestreden beslissing bevat dienaangaande de volgende motieven:

“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04.02.2025 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, heling, inbreuk op het merkenrecht, bendevorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het onderzoek lijkt een criminele organisatie in beeld te hebben gebracht waarvan de deelnemers zich gedurende lange tijd, in georganiseerd verband en in wisselende samenstellingen lijkten te hebben ingelaten met het plegen van tal van wederrechtelijke feiten gaande van : Het verzenden van pakketten met verdovende middelen; het investeren van gelden van vermoedelijk criminele herkomst in onroerend goed; het uitbaten van een winkel in Menen, waar goud vermoedelijk afkomstig van diefstallen lijkt te worden

opgekocht, waarbij betrokkene een aansturende rol heeft; het verkopen van hoogwaardige namaak van luxe juwelen. Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigen ze in hoofde van de betrokkene van een verregaand vervaagd normbesef. Handel in luxueuze vervalste goederen (juwelen en horloges) ondermijnen op ernstige wijze de reguliere markt. Handel in verdovende middelen leidt tot ernstige verslaving en randcriminaliteit en recent ook tot aanslagen in het criminele milieu. De openbare veiligheid komt op ernstige wijze in gevaar. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt aldus waarom de gemachtigde van de Minister meent dat een periode van 3 jaar moet worden opgelegd.

In weerwil tot wat verzoeker insinueert is verweerder er niet toe gehouden te motiveren waarom geen kortere termijn werd opgelegd.

Zie hierover:

Waar de verzoekende partij aanvoert dat niet wordt gemotiveerd waarom hetzelfde resultaat niet zou kunnen verkregen worden met een inreisverbod van kortere duur, herhaalt de Raad vooreerst dat overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. Bovendien, het weze herhaald, blijkt ook duidelijk uit de motieven van het bestreden inreisverbod dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld.” (RvV, arrest nr. 323 777 van 21 maart 2025; zie ook RvV nr. 326.979 dd. 20.05.2025)

Met deze omstandige motivering, opgenomen in de bestreden beslissing, gaat de gemachtigde van de Minister afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken.

Daar waar verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift meermaals benadrukt dat zij nog niet is veroordeeld en dat deze feiten geen aanleiding hebben gegeven tot een proces of een veroordeling, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een discretionaire bevoegdheid heeft in dit kader.

Ter zake benadrukt verweerder eveneens dat de bestreden beslissing werd genomen aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek bepaalde.

De verwijzing naar het gevaar voor de openbare orde betreft dan ook louter de motivering van de duurtijd van het inreisverbod, maar niet het motief voor afgifte van het inreisverbod.

Het betoog van verzoekende partij berust voorts op een ongeoorloofde parallel tussen het vreemdelingenrecht en het strafrecht.

Zie in die zin:

“Er moet ook worden benadrukt dat verzoeker niet zonder meer een parallel kan maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Dat de onderzoeksrechter een verdere voorlopige hechtenis van verzoeker niet meer strikt noodzakelijk achtte voor de openbare veiligheid – waarbij dient te worden opgemerkt dat de voorlopige hechtenis een vorm van vrijheidsberoving betreft in het kader van een onderzoek in strafzaken waarin de schuldvraag nog niet definitief is beslecht, derwijze dat deze aan zeer strikte voorwaarden is verbonden – houdt niet in dat verweerder het gegeven, dat verzoeker in verband wordt gebracht met zwaarwichtige strafbare feiten, niet langer zou kunnen weerhouden om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Verweerder beschikt ter zake over een eigen beoordelingsbevoegdheid en is hierbij niet gebonden door de beoordeling van de onderzoeksrechter inzake

het al dan niet handhaven van de voorlopige hechtenis. Verwerende partij mag een eigen beoordeling doen binnen het domein van het vreemdelingenrecht op basis van de voorliggende feiten.” (RvV nr. 273 516 van 31 mei 2022) (eigen onderlijning)

En ook:

“Verzoeker stelt dat de motieven van de bestreden beslissing in strijd zijn met het beginsel van vermoeden van onschuld. Er is de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij, in casu de Federale Politie, niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).”

Daar waar verzoekende partij lijkt voor te houden dat een gevaar voor de openbare orde ipso facto een strafrechtelijke veroordeling zou vereisen, dwaalt zij.

In de mate hiermee wordt verwezen naar het vermoeden van onschuld, laat verweerder gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

“Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het vermoeden van onschuld. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een administratieve beslissing vormt op verblijfsrechtelijk vlak die geen uitspraak doet over schuld of onschuld. De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om na te gaan of het gevaar voor de openbare orde verantwoordt dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd. In dit verband kan de verwerende partij een eigen onderzoek voeren naar de feiten en het gedrag van verzoekster en de nodige verblijfsrechtelijke maatregelen treffen zelfs indien verzoekster nog niet voor bepaalde feiten werd veroordeeld. »
(RvV nr. 318.280 van 11 december 2024)

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk.

Zie ook:

“Uit de voormelde motieven blijkt duidelijk waarom de verwerende partij, op grond van de relevante specifieke omstandigheden, heeft geoordeeld dat een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar proportioneel is.

3.8. De verzoekende partij wijst op haar verblijf in België sinds 2017, waarmee de verwerende partij uitdrukkelijk rekening heeft gehouden, alsook naar het feit dat zij daarvoor reeds 12 jaar in Italië verbleef, dat zij haar land meer dan 14 jaar geleden verlaten heeft en dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was middels haar asielrelaas, doch hier met geen woord over rept in de bestreden beslissing. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij werd gehoord op 27 november 2019 en op de vraag “Om welke reden keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland, of naar het land waar u een asielaanvraag indiende” enkel antwoordde “Maffia”, doch geenszins aangaf dat een terugkeer naar het herkomstland niet mogelijk was door het langtijdig afwezig zijn uit het land van herkomst. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden gedeut hiermee geen rekening te hebben gehouden en hiernaar geen onderzoek te hebben gevoerd. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze het uitdrukkelijk vermelden van het feit dat de verzoekende partij ook reeds lange tijd in Italië verbleef en aldus 14 jaar geleden het herkomstland heeft verlaten, kan leiden tot een andere beoordeling betreffende het bepalen van de duur van het inreisverbod, zoals ook zal blijken uit wat volgt. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat met bepaalde voor het bepalen van de duur van het inreisverbod relevante specifieke omstandigheden nagelaten werd rekening te houden.” (RvV nr. 237 536 van 26 juni 2020) (eigen markering)

In een derde onderdeel van het enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 EVRM.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“er wordt vooreerst vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat: door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent dus niet dienstig” (RvV nr. 242.832 dd. 23.10.2020)

En ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Ter zake merkt verweerder op dat geen beroep werd aangetekend tegen de achterliggende verwijderingsmaatregel en dat verzoeker meewerkte aan een vrijwillig vertrek.

Het is dan ook louter ondergeschikt dat verweerder laat gelden dat artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst komt het aan verzoekende partij toe om het bestaan van een beschermenswaardige relatie aan te tonen, wanneer hij zich beroept op art. 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar de relatie met zijn echtgenote, meerderjarige kinderen, minderjarig kind en de minderjarige kleinkinderen.

Wat betreft het minderjarig kind, laat verweerder gelden dat aan verzoeker een vragenlijst hoorrecht werd overhandigd in de gevangenis. Verzoeker heeft het ontvangstbewijs ter zake ondertekend, doch is in gebreke gebleven de ingevulde vragenlijst terug te bezorgen.

Gezien er in het administratief dossier geen spoor is van dit minderjarig kind, kan het niet aan de gemachtigde van de Minister verweten worden dat geen rekening werd gehouden met dit beweerd minderjarig kind en met de minderjarige kleinkinderen.

Overigens werd in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd over de meerderjarige kinderen, waarover wel een spoor bestaat in het administratief dossier.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen

hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verweerder merkt op dat verzoeker meewerkte aan een vrijwillige terugkeer naar Slowakije. Verzoeker legde een verblijfstitel voor uit Slowakije. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker op een bepaald moment in Slowakije heeft verbleven.

Verzoeker toont niet aan dat hij, net zoals in het verleden, zijn familieleven niet zou kunnen uitoefenen vanuit Slowakije.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

“Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

Verzoeker blijft in gebreke de in zijn situatie vereiste bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen die maken dat de door verweerder gedane belangenafweging als disproportioneel moet worden aangemerkt. Zowel verzoeker, als de partner van verzoeker waren vanaf het begin perfect op de hoogte van het precaire verblijf van verzoeker wat maakte dat zij er niet zonder meer op konden vertrouwen dat zij hier een gezinsleven konden uitbouwen, minstens hiervoor eerst de nodige procedures dienden te worden doorlopen.” (RvV nr. 317.453 van 27.11.2024)

Verweerder laat ter zake gelden dat verzoeker nooit enig verblijfsrecht heeft gehad in België en dat er dus sprake is van een grensoverschrijdende relatie.

Zie ter zake:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

In ieder geval toont verzoeker niet aan dat hij geen contact zou kunnen houden middels bezoeken of moderne communicatiemiddelen.

Zie in die zin:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bijlage 13sexies heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing leert tevens dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat geen proportionaliteitsafweging zou zijn gebeurd.

De verweerder stelt ten slotte vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans

voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Zie ook:

“3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1, 4, 6, 11, 18, 19, 42 en 47 van het Handvest, aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden” (RvV nr. 321.544 dd. 13.02.2025)

En ook:

“3.2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij prima facie op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 12 van het EVRM zou schenden.

De verzoekende partij laat op het eerste zicht ook na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 149 van de Grondwet – dat betrekking heeft op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl in casu een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt - schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.” (RvV nr. 327.442 dd. 28.05.2025)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

In het derde middelonderdeel licht de verzoeker de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel toe.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

De thans bestreden beslissing strekt ertoe de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient dan ook te worden onderzocht in het licht van voormeld artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt voor het opleggen van het bestreden inreisverbod.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”*

Voor het bepalen van de geldingsduur dient de verweerder aldus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De verzoeker betoogt dat de verweerder hierin is tekort geschoten. Hij licht toe dat enkel zijn meerderjarige kinderen worden vermeld, hetgeen niet correct is nu hij ook een minderjarige zoon heeft, I.Y.E., die over een geldige Belgische verblijfstitel beschikt. De verzoeker ondersteunt zijn kritiek met een kopie van de aan I.Y.E. uitgereikte verblijfstitel (F-kaart) en een document van de stad Antwerpen met inlichtingen getrokken uit de geboorteakte van I.Y.E. (zie inventaris verzoekschrift, stukken 2 en 3). Hieruit blijkt inderdaad dat de verzoeker de vader is van I.Y.E. alsook dat I.Y.E. minderjarig was op het moment van de bestreden beslissing.

In de bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd omtrent de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod en de specifieke omstandigheden die krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet in rekening dienen te worden genomen:

“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04.02.2025 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, heling, inbreuk op het merkenrecht, bendeforming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Het onderzoek lijkt een criminele organisatie in beeld te hebben gebracht waarvan de deelnemers zich gedurende lange tijd, in georganiseerd verband en in wisselende samenstellingen lijkten te hebben ingelaten met het plegen van tal van wederrechtelijke feiten gaande van : Het verzenden van pakketten met verdovende middelen; het investeren van gelden van vermoedelijk criminele herkomst in onroerend goed; het uitbaten van een winkel in Menen, waar goud vermoedelijk afkomstig van diefstallen lijkt te worden opgekocht, waarbij betrokkene een aansturende rol heeft; het verkopen van hoogwaardige namaak van luxe juwelen.

Voor zover de feiten bewezen zouden zijn, getuigen ze in hoofde van de betrokkene van een verregaand vervaagd normbesef. Handel in luxueuze vervalste goederen (juwelen en horloges) ondermijnen op ernstige wijze de reguliere markt. Handel in verdovende middelen leidt tot ernstige verslaving en randcriminaliteit en recent ook tot aanslagen in het criminele milieu. De openbare veiligheid komt op ernstige wijze in gevaar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene ondertekende het ontvangsbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Antwerpen op 07.02.2025. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken.

Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat de betrokkene mogelijks familie (partner en meerderjarige kinderen) heeft in België.

Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn kinderen inmiddels meerderjarig zijn. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15

juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Bij de beoordeling van verzoekers gezins- en familiale situatie in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, stelt de verweerder zodoende uitdrukkelijk vast dat verzoekers kinderen inmiddels meerderjarig zijn geworden: “Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn kinderen inmiddels meerderjarig zijn.” De verweerder verduidelijkt ook nadrukkelijk de relevantie van het gegeven dat de verzoeker geen minderjarige kinderen heeft: “Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Een schending van artikel 8 van het EVRM is op het eerste zich niet aannemelijk”.

De vaststelling dat verzoekers kinderen inmiddels meerderjarig zijn, steunt, zoals de verzoeker terecht aangeeft, niet op een zorgvuldige feitenvinding. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers zoon, I.E.Y. wel degelijk nog minderjarig was op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. Hij is immers geboren op 3 augustus 2007 en was dus 17 jaar oud toen de bestreden beslissing op 20 juni 2025 werd getroffen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook aangetoond.

Het hieromtrent in de nota met opmerkingen gevoerde verweer kan niet overtuigen. Zo stelt de verweerder dat er in het administratief dossier geen spoor te vinden is van de minderjarige zoon I.Y.E. zodat het de gemachtigde niet verweten kan worden geen rekening te hebben gehouden met dit “beweerd” minderjarig kind. De verweerder vergist zich. Het administratief dossier bevat immers meerdere stukken van het feit dat de verzoeker een minderjarige zoon, I.Y.E., heeft. De Raad verwijst hieromtrent in de eerste plaats naar het afschrift van 10 juli 2020 van de geboorteakte van I.Y.E. (elektronisch administratief dossier, stuk 80607969.msg). Ook in een interne nota van 6 december 2021 wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van I.Y.E. (elektronisch administratief dossier, stuk 80599214.doc). In een bericht van 10 mei 2022 melden de diensten van de verweerder aan de burgemeester van Antwerpen dat I.Y.E. in het bezit mag worden gesteld van een F-kaart (elektronisch administratief dossier, stuk 82867606.pdf). Het administratief dossier bevat voorts nog meerdere beslissingen inzake aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, genomen ten aanzien van verzoekers echtgenote, waarop I.Y.E. en diens geboortedatum worden vermeld (elektronisch administratief dossier, stukken 30999436.pdf en 25838044.pdf). De vaststelling in de bestreden beslissing, dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers kinderen inmiddels meerderjarig zijn, is dan ook onverenigbaar met de voormelde stukken van het administratief dossier.

Waar de verweerder stelt dat de verzoeker in de gevangenis een vragenlijst hoorrecht heeft ondertekend en dat hij in gebreke is gebleven om deze ingevuld terug te bezorgen, merkt de Raad op dat de vragenlijst zelve niet in het administratief dossier is terug te vinden. Enkel de op 7 februari 2025 door de verzoeker ondertekende ontvangstmelding van de “vragenlijst hoorrecht van de Dienst Vreemdelingenzaken” zit in het administratief dossier (elektronisch administratief dossier, stuk 101677198.pdf). De Raad kan dan ook niet nagaan of de verzoeker in deze vragenlijst al dan niet werd bevraagd over zijn gezins- of familiale situatie in België. Wat er ook van zij, ook al komt het de verzoeker inderdaad toe mee te werken in het kader van het hoorrecht en blijkt niet dat hij deze of gene vragenlijst ingevuld heeft terugbezorgd aan de diensten van de verweerder, stelt de Raad vast dat de gemachtigde op eigen initiatief heeft vastgesteld dat verzoekers kinderen inmiddels meerderjarig zijn en dat de gemachtigde dit (incorrecte) element heeft meegenomen in zijn autonome beoordeling van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De onzorgvuldigheid van de door de verweerder gemaakte beoordeling viteit dan ook de genomen beslissing op decisieve wijze. De gemachtigde had bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk kennis (moeten hebben) van het feit dat de verzoeker nog een minderjarige zoon, I.Y.E., had, en hij had dit op zorgvuldige wijze in zijn beoordeling van het door de verzoeker in België ontplooid gezinsleven moeten betrekken. Dit is niet gebeurd en de verweerder kan dit euvel niet rechtekken door in de nota met opmerkingen, a posteriori, nog

te motiveren waarom er, ook in de wetenschap dat de verzoeker vader is van een minderjarig verblijfsgerechtigd kind, volgens hem geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Dit volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. De overige middelenonderdelen dienen niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 juni 2025 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE